

AMERSFOORT EN OMSTREKEN

Uitgave van de Nederlandse Genealogische Vereniging Afdeling Amersfoort en Omstreken
Jaargang 6 januari 1997 Nummer 1

ONDERZOEK IN FRANKRIJK

Samenvatting van de voordracht van 21 oktober 1996 door de heer C.W. Delforferie

In zijn inleiding sprak de voorzitter de verwachting uit dat het een bijzondere en belangwekkende avond zou worden. Het zou blijken dat hij niet te veel had gezegd. Het onderwerp van deze avond was immers voor zeer veel genealogen van groot belang, omdat velen bij hun voorouderonderzoek stuiten op Franse voorouders.

De eerste zeer grote groep immigranten uit het zuiden kwam in feite niet uit Frankrijk, doch uit de zuidelijke Nederlanden. Maar daartoe behoorden toen ook steden als Lille en Valenciennes. We doelen hier op de periode 1572 - 1630.

Het gaat inderdaad om een grote groep. Bekend is dat er tussen 1580 en 1622 niet minder dan ongeveer 150.000 personen naar het noorden trokken. Gedeeltelijk waren dat mensen die zich als protestant in het noorden veiliger voelden, gedeeltelijk kwam men om sociaal-economische redenen. Uit Lille en omgeving kwamen 4000 personen; uit Tourcoing alleen al 800.

Voorals Leiden was zeer in trek. Deze stad probeerde ook zoveel mogelijk mensen die in de textielnijverheid werkten naar de stad te krijgen om het grote gebrek aan werkkrachten op te heffen.

Dat de opvang van zoveel immigranten op grote problemen stuitte behoeft geen betoog. Stadsuitbreidingen werden dan ook vaak noodzakelijk.

Een tweede grote golf kwam los toen in 1685 het Edict van Nantes werd ingetrokken. De protestanten in Frankrijk ondervonden toen steeds meer pesterijen, zoals inkwartiering, onzinnige verboden enz. We spreken hier van Frankrijk omdat het gebied rond Lille en Valenciennes sinds 1667 tot dat land behoorde. Het was overigens niet eenvoudig om uit Frankrijk weg te komen. Men had namelijk een paspoort nodig om het land te kunnen verlaten en daar was niet gemakkelijk aan te komen.

Ditmaal ging de grote stroom niet naar Leiden, wel bijvoorbeeld naar Amsterdam. Totaal leverde het intrekken van het Edict van Nantes 180.000 vluchtelingen op. Hiervan kwamen er 60.000 naar Nederland. Andere landen die vluchtelingen ontvingen waren Groot-Brittannië (60.000), Zwitserland (22.000) en voorts o.a. Duitsland, Zweden en Rusland. Velen kwamen later vanuit Engeland alsnog naar Nederland. Anderzijds trokken er ook weer veel uit Nederland weg, zoals naar Suriname en Zuid-Afrika.

Ook nu weer ging het niet alleen om protestanten doch ook om Rooms-Katholieken die om sociaal-economische redenen uit Frankrijk weg wilden.

Na de Franse overheersing kreeg Nederland weer de zeggenschap over de koloniën terug. Hiervoor moesten meer soldaten worden aangetrokken dan er in Nederland gevonden konden worden. Daarom werden buitenlanders geworven. Hieronder bevonden zich opvallend veel Fransen. Deze koloniale kwamen allen onder de wapenen in Harderwijk dat daardoor de bijnaam kreeg van "het riool van Nederland".

Het grootste archief vindt men in Parijs. "Les archives nationales" waar we net als in ons Rijksarchief verschillende secties aantreffen, zoals een sectie met de gegevens van vóór de revolutie (te vergelijken met sectie 1 van het ARA), een sectie over algemene staatsdiensten (ministeries e.d.) van de periode 1789-1940 (te vergelijken met sectie 2 van het ARA), een aparte sectie van het ministerie van koloniën en een sectie met het notariële archief, kaarten, plattegronden enz (te vergelijken met sectie 6 van het ARA). Het archief is alleen bij het eerste bezoek gratis. Uw bezoek wordt nauwkeurig geregistreerd. Daarna dient u n.l. 50 francs te betalen voor twee maanden of 100 francs voor een heel jaar. Het is in dat archief niet altijd gemakkelijk zoeken. Er is ook wel erg veel. Zo zijn er 60 miljoen actes over de periode 1471-1906, 26000 meter notarieel archief enz. Wel zijn er ook in Frankrijk 10-jaren tafels doch veelal zijn de gegevens alleen gesorteerd op eerste letter en dat betekent in vele gevallen een zeer tijdrovend zoekwerk. Een voordeel is wel dat sinds 1900 de vrouwen in de huwelijksregisters onder hun eigen naam zijn vermeld. Voorts hebben de hoofdsteden van de 95 departementen een departementaal archief en hebben veel grotere steden een gemeentearchief.

De kwaliteit van deze archieven is niet altijd even goed. Het archief van Lille bijvoorbeeld maakt een zeer armoedige indruk terwijl het archief van Tourcoing heel goed is. Bij het Centraal Bureau in Den Haag zijn departementale archiefgidsen ter inzage die men beter eerst kan raadplegen voordat men naar Frankrijk afreist. Helaas bestaat zo'n gids niet van elk departement, zo ontbreekt bijv. een gids van het voor ons Nederlanders zo belangrijke departement Nord (nr 59) waarin o.a. Lille ligt.

De openbaarheid van de archiefgegevens is iets minder prettig geregeld dan bij ons. Zo zijn de gegevens van de Burgerlijke Stand en de notariële archiefstukken pas openbaar na 100 jaar. Wel kunt u van recentere stukken een kopie krijgen van gegevens die betrekking hebben op uzelf of uw voorouders. Deze kopieën zijn

zelfs gratis. Zulke afschriften kunnen ook schriftelijk worden aangevraagd. Men dient zich dan te wenden tot de ambtenaar van de Burgerlijke Stand (Etat Civil) ter plaatse. Het bijsluiten van twee internationale antwoordcoupons verdient aanbeveling.

In 1667 werd beslist dat alle persoonsgegevens in tweevoud moesten worden bijgehouden. Men hield zich daar niet overal aan, maar in 1736 werd dit bevel nog eens herhaald en vanaf die datum loopt het prima. Eén exemplaar blijft altijd in het gemeentearchief.

De Burgerlijke Stand werd in 1792 ingesteld. In de periode december 1798 - juli 1800 werden huwelijken echter ingeschreven in de hoofdplaats van het kanton en niet in de plaats van het huwelijk. DTB's gaan meestal terug tot het midden van de 17e eeuw. Veelal zijn de gegevens die we daarin vinden veel uitgebreider dan we in Nederland gewend zijn. Uiteraard zijn er ook in Frankrijk behalve BS-gegevens, DTB's enz vele andere bronnen die voor ons van belang kunnen zijn. Zo bevatten bijv. de poorterboeken van Lille zeer veel gegevens.

In de periode 1685 - 1787 was de protestantse godsdienst verboden. Er bestaat een uitgebreid overzicht van protestantse families uit die tijd: Les familles protestantes en France XVIe siecle - 1792. Guide des recherches bibliographiques et genealogiques. Als u van plan bent onderzoek in Frankrijk te gaan plegen dient u zich wel te realiseren dat kennis van de Franse taal onontbeerlijk is. Voorts is het verstandig om eerst in Nederland eens in het "mormonen"-archief te kijken of u daar de door u gezochte gegevens kunt vinden. Tenslotte nog een waarschuwing v.w.b. de plaats van herkomst van de door u gezochte voorouder. Veel plaatsnamen komen in Frankrijk meerdere malen voor, dus u moet wel zeker weten welke de goede is. Bovendien is de naam die u in Nederlandse akten vindt dikwijls vanuit het Frans in het Nederlands vertaald of is de Franse naam verbasterd. Een paar voorbeelden:

Bonen = Boulogne, Vissershaven = Pecquencourt, 's Gravenhoeve = Conteville. Soms wordt u volkomen op het verkeerde been gezet. Als u als plaats van herkomst Waterloo vindt, denkt u te weten waar dat ligt. In sommige gevallen is het echter een verbastering van Wattlelos, een plaats in het departement Nord.

Bijzonder voorzichtig moet u zijn met plaatsnamen die met de letter "D" beginnen. Deze letter is nl. dikwijls afkomstig van het Franse woordje "de" dat "van" betekent (denk aan het Nederlandse "J.m. van ..."). Als u bijv. Dannonay leest zal mogelijk de plaats Annonay in de Ardèche bedoeld worden.

Een belangrijk hulpmiddel bij het zoeken van een plaatsnaam kan zijn de Michelin-uitgave Repertoire des Communes. Hierin staan alle plaatsnamen die op een van de vele gele Michelin-wegenkaarten voorkomen. Van belang is verder ook de mededeling van ons lid de heer Ietswaart dat zich in het Amsterdams Gemeentearchief een 10 delige publicatie bevindt met plaatsnamen zoals die in akten kunnen worden aangetroffen en hun echte naam (Kantelbrug = Canterbury enz). Helaas zijn de namen gerangschikt per land zodat u wel dient te weten in welk land u moet zoeken, anders wordt het een tijdrovende bezigheid.

Het bovenstaande verslag is uiteraard niet meer dan een samenvatting, doch u zult er waarschijnlijk wel uit leren dat de aanwezigen een bijzonder leerzame en interessante avond hadden. Een belangwekkend onderwerp werd gebracht door een spreker met een opvallend grote kennis van het onderwerp.

MILITAIRES IN STAATSE DIENST

Samenvatting van de voordracht van 19 november 1996
door de heer H.J. Wolters

Drie jaar stond onze afdeling op de wachtlijst om de heer Wolters voor een lezing naar Amersfoort te krijgen. Dat er veel belangstelling voor het onderwerp bestaat bleek uit het grote aantal leden dat die avond aanwezig was.

Spreker splitste zijn voordracht in drie delen t.w. een algemeen beeld van het Staatse leger, tips voor het gebruik van de Collectie Wolters en het beantwoorden van vragen die schriftelijk bij hem waren binnengekomen.

Het Staatse leger hield op te bestaan op 19 januari 1795. Een datum van oprichting is veel moeilijker te geven.

In 1572 kreeg Willem van Oranje volmacht om troepen te werven. Het ging hier om 10 compagnieën Engelse en 10 compagnieën Schotse troepen, bedoeld om de steden tegen de Spanjaarden te verdedigen. Na de Unie van Utrecht in 1579 was er een klein en vrij zwak leger. Misschien zou men hier voor het eerst van het Staatse leger kunnen spreken. Ook het jaar 1585 toen 1000 man Engelse en Schotse manschappen naar Nederland kwamen, wordt wel als datum van oprichting genoemd. Het was stadhouder Maurits die voorschreef dat elke commandant een plaatsvervanger moest hebben. Zo ontstond bij de compagnie de luitenant en bij het regiment de luitenant-kolonel. Ook werd in die tijd de wet op de krijgstucht ingesteld. De krijgstucht werd met harde hand gehandhaafd. Zo werden in 1595 bij het beleg van Delfzijl twee soldaten opgehangen wegens diefstal. Deze maatregelen kwamen de discipline overigens wel ten goede. Men kon gerust spreken van een klein maar zeer sterk leger. In 1597 werd bijvoorbeeld bij Tumhout een Spaanse

eenheid verslagen die vele malen groter was dan het Staatse leger.

Men dient wel te bedenken dat men in die tijd uitsluitend werkte met vrijwilligers, soldaten dus die het militair zijn als beroep hadden gekozen. Pas bij de Franse revolutie kwam aan deze situatie een eind.

In dat vrijwilligersleger speelde nationaliteit geen enkele rol. In de 80-jarige oorlog dienden zelfs Spaanse mannen in het Staatse leger. Het kon dus gemakkelijk voorkomen dat een Duitser in Nederlandse dienst vocht tegen een Duitser in Franse dienst. Een uitzondering vormden de Zwitsers. Zodra een Zwitserse afdeling in een oorlog tegenover een Zwitserse afdeling van de vijand kwam te staan werd het vuren gestaakt. Van de Zwitsers in het Staatse leger is overigens een aparte studie gemaakt die werd gepubliceerd in Gens Nostra.

In sommige gevallen werden door staatshoofden hele regimenten geleverd. Men sprak dan van subsidietroepen. Zo was er bijvoorbeeld een Deens regiment in die tijd. In 1701 werden twee regimenten met Hugenoten gevormd.

Door die verschillende nationaliteiten en door het feit dat de troepen overal, dus ook buiten onze landsgrenzen werden ingezet, was de talenkennis onder de soldaten veel groter dan bij de gemiddelde burger. Er waren soldaten die 4 talen spraken. Er bestonden geen vaste regels voor de duur van de dienstdienst. Soms was het alleen voor de duur van een campagne doch meestal was het een verband van 2, 4, 6 of 8 jaar. Zes jaar kwam het meeste voor.

Tot 1795 werd een regiment genoemd naar zijn commandant. Een opgave van alle commandanten compleet met alle wisselingen van standplaats vindt men in de publicaties van Ringoir. Een soldaat werd nooit overgeplaatst naar een ander regiment, wel kon hij dus een andere commandant krijgen. Officieren werden meestal alleen overgeplaatst bij een promotie. De garnizoenen wisselden wel vaak van plaats. Men wilde teveel verbroedering met de burgerbevolking voorkomen.

Er waren slechte en goede garnizoenen. Doornik bijvoorbeeld had als garnizoensplaats een slechte naam en ook de garnizoenen in Zeeland stonden, vooral door de vaak voorkomende ziektes, slecht bekend. De soldaten werden meestal gehuisvest door inkwartiering; in sommige garnizoenen (Heusden en Doesburg bijv.) had het leger eigen huizen in bezit. Sommige soldaten waren zo rijk dat ze een eigen huis konden kopen.

De garnizoenswisselingen die in de periode 1715-1745 om de drie jaar plaats vonden waren kleine volksverhuizingen. De kwartiermeester-generaal was belast met de regeling. Men begon meestal in mei en zulk een wisseling nam al gauw enige maanden in beslag. Door de lange tijd die garnizoenswisselingen in beslag namen vonden huwelijken van soldaten niet altijd in hun garnizoensstad plaats, doch soms gewoon ergens "onderweg". In een garnizoen vormden de militairen een aparte gemeenschap. Vaak werd er dan ook getrouwd met de dochter van een andere militair. Hun zoons werden dan dikwijls ook weer soldaat. Zo kon dat generaties doorgaan.

Voor een huwelijk was altijd consent van de commandant nodig. Hieraan werd strikt de hand gehouden.

Geen consent: geen huwelijk. Er werd dan ook nogal eens fraude gepleegd, zoals zich voordoen als burger, zelf een consent schrijven enz. Bijzondere verdiensten (moed, beleid en trouw) werden aanvankelijk beloofd met een gratificatie en/of een promotie. Napoleon wijzigde dat systeem en voerde onderscheidingen in.

Het onderhoud van het leger werd door de provincies betaald. Iedere provincie kreeg een aantal regimenten te onderhouden. Bij de uitbetaling werd nog wel eens gefraudeerd.

Soms beschikten commandanten over een incomplete compagnie en vingen zij geld van de provincie voor een volledige compagnie. Daarom stelden de provincies monstercommissarissen aan die de sterkte van een compagnie kwamen controleren. Vanaf 1795 werd de betaling door de Staat geregeld.

Tegen het eind van de 18e eeuw ontstond de gepensioneerde soldaat. Men kreeg een volledig pensioen na 30 dienstjaren, bij minder jaren kreeg men een gedeeltelijk pensioen. De medische verzorging in het leger stelde niet veel voor. De chirurgijn in een regiment was dikwijls niet meer dan een handige soldaat die goed met gereedschap kon omgaan. Een keuring bestond niet. Het aantal zieken was dan ook vrij hoog. Malaria bijvoorbeeld eiste veel slachtoffers, zo ook dysenterie, syfilis en tuberculose. Bij een veldslag werden eerst de gewonde officieren behandeld, daarna de minderen en tenslotte de vijand. Toch was de kans op genezing van een gewonde soldaat groter dan van een gewonde burger. Over het probleem van krijgsgevangenen wilde de spreker kort zijn. Hij verwees hiervoor naar een artikel in Gens Nostra van februari 1973.

Tenslotte merkte hij nog op dat het Staatse leger veel in het buitenland opereerde zoals in Frankrijk, Duitsland, Engeland, Spanje en zelfs Denemarken. Het behoeft ons daarom niet te verwonderen als we het spoor van een militaire voorouder in Nederland kwijt raken.

In het tweede deel van zijn voordracht ging spreker nader in op de door hem samengestelde "Collectie Wolters".

Deze beroemde collectie is nog steeds in bewerking. Niet minder dan 53 boekdelen, waarvan 51 met huwelijksinschrijvingen tot 1795 zijn reeds verschenen. Thans is in bewerking een deel met de plattelandsgemeenten in Limburg. De Collectie is te raadplegen bij het Centraal Bureau en in de Rijksarchieven in de provinciehoofdsteden. Een uitzondering vormt echter de provincie Drenthe waarvan de gegevens bewaard worden in het rijksarchief in Groningen. Alle militairen uit die tijd, voor zover zij in het huwelijk traden, zijn opgenomen in deze collectie ongeacht hun nationaliteit. Er zijn klappers op de namen

van bruiden, bruidegommen, compagnies- en regimentscommandanten

Thuis beschikt de heer Wolters nog over een kaartsysteem (6000 kaarten) met gegevens over alle officieren met plaatsen en jaartallen van plaatsing.

Zoekt men gegevens over een militair dan is het belangrijk de naam van zijn commandant te weten. Voor 1795 werd dikwijls de compagniescommandant i.p.v. de regimentscommandant genoemd. Een regiment had n.l. zijn compagnieën dikwijls over een vrij groot gebied verspreid liggen. Weet men de naam van de commandant niet dan zit er niets anders op dan alle klappers door te nemen. Houdt dan in ieder geval rekening met het feit dat de namen dikwijls verbasterd waren. In dat geval is het wenselijk ook de klappers van de bruiden te raadplegen.

De plaats van overlijden van een militair als dat niet zijn garnizoensplaats is, is heel moeilijk te achterhalen.

De spreker besloot zijn voordracht met het beantwoorden van de vragen die n.a.v. de oproep in ons vorige mededelingenblad, schriftelijk bij hem waren ingediend. Hierbij bleek dat hij bijzonder veel tijd aan de antwoorden had besteed. Maar ook werd duidelijk dat het geen zin had tijdens deze lezing vragen te stellen over een bepaalde voorouder. De vragen bleven dus beperkt tot onderwerpen van algemene aard. We hebben lang op deze voordracht moeten wachten, maar het was het wachten meer dan waard.

Jubileumuitgave van de Nederlandse Genealogische Vereniging 1971 Afdeling Amersfoort en Omstreken 1996

KWARTIERSTATENBOEK
HERLEVEND VERLEDEN II

PRIJS: f 38,=

29 kwartierstaten met index
van over geheel Nederland verspreide families

Familienamen van de eerste drie generaties (de probant is vetgedrukt):

Van Alem, Van Alphen, Van Asselt, Bartels, Bast, Beekhuis, Beekman, Van Bommel, Berrelkamp, Bertram, Bleijenberg, Bode, Boer, Boerhout, Borger, Bousema, Bout, Brander, Bretschneider, Brizee, Brokamp, Bronk, De Bruin, Carrière, Van Dijk, Ditmarsch, Van Dopperen, Duijkers, Van Duuren, La Feber, Francken, Gerritsen, De Geus, Gompertz, De Graaf, De Groot, Haagens, Hamster, Handelé, Harlaar, Hees, Hoekstra, Hofman, Hoogendam, Hopma, Houben, De Jong, Jonkers, Jonkman, klamer, Van de Klashorst, Kok, Van der kolf, Koppel, Van der Kroon, kuypers, Lagendijk, Landman, Lund, Van Maarseveen, Van Maurik, Mensema, Mesman, Mulder, Neervoort, Nieborg, Noordhuis, De Pater, Peters, Plomp, Pompe, Postra, Regtien, Reussien, Van Rij, Rijsterborgh, Robart, De Roo, Ruhe, Schilpzand, Schoonhoven, Schrijver, Sickmann, Smeets, Staats, Sterkeman, Stuit, Teeuwissen, Termaat, Tolenaar, Tollenaar, Uitenbogaart, Valkema, Veefkind, Van Veen, Velds, Van Velzen, Venema, Verloop, Verweijen, Visser, De Vries, Vrolijk, Vutling, Walet, Wap, Weima, Westerhout, Wiersema, Wilken, Wortel, Zomer

verschijningsdatum: 14 december 1996 beperkte oplage

Verkrijgbaar in de regio Amersfoort bij diverse contactadressen of door toezending per post waarvoor u f 10, verzendkosten per boek betaalt. Uw bestelling kunt u doen:

- a. door overschrijving van f 38, = per boek, gaarne met vermelding van uw telefoonnummer. Wanneer uw betaling binnen is, krijgt u een telefoontje op welk adres (in Amersfoort, Hoevelaken of Soest) u uw bestelling kunt afhalen;
- b. door contante betaling bij afhaling op één van de contactadressen (dat u wordt opgegeven door dhr. A. Groen, Joh. Poststraat 340, 3762 W Soest, tel. 035-6012912);
- c. door overschrijving van f 48,= per boek, dit is inclusief de verzendkosten. Overschrijving geschiedt op postrekening 2666378 t.n.v. penningmeester NGV afd. Amersfoort en Omstreken, Alberikpad 11, 3813 KT Amersfoort.

DE BUYTENPLAETS HEILIGENBERG

Korte samenvatting van de lezing door
drs H.J. van Hilten op 14 december 1996

De buitenplaats is inmiddels meer dan 1000 jaar oud. Het was Ansfried die tot bisschop van Utrecht was benoemd die tijdens een van zijn vele reizen gecharmeerd raakte van de plek waar nu de buitenplaats staat.

Hij stichtte er in 995 een retraitsoord dat later uitgroeide tot een klooster. Hij overleed op 3 mei 1010. Er ontstond een strijd over de plaats waar het stoffelijk overschot begraven moest worden: in Utrecht in de Dom of bij he klooster. Toen er een brand uitbrak in een van de bijgebouwen van de Heiligenberg en alle monniken druk bezig waren deze brand te blussen, maakten de Utrechtenaren van de gelegenheid gebruik om het lijk te ontvoeren.

De opvolger van Ansfried was Adelbold die op zijn beurt werd opgevolgd door Bernold die het klooster overplaatste naar Utrecht.

Er is niet veel bekend over de geschiedenis van het gebouw in de eerste jaren na die datum.

In 1637 werd het gebouw verkocht aan Michael Pauw, een van de oprichters van de West-Indische Compagnie. Hij en vooral de eigenaar die na hem kwam, Carel Alexander van Berck maakten er een buitenplaats d.i. een soort vacatiehuis van, dat in feite alleen in de zomer wordt bewoond.

De buitenplaats ontving veel beroemde gasten en Joost van den Vondel noemde de plaats in een van zijn gedichten.

Begin 18e eeuw kreeg men bezoek van twee kunstenaars. Aan hen hebben we het te danken dat er uit die tijd een aantal gedetailleerde tekeningen van de Heiligenberg zijn gemaakt, die gelukkig bewaard zijn gebleven.

De buitenplaats raakte langzamerhand in verval en werd gedeeltelijk gesloopt. In 1807 werd de familie Hardenbroek eigenaar die het overgebleven gedeelte veranderde in de staat die we nu kennen.

We schrijven nu 1825. In de jaren daarna werd er nog gewerkt aan de oranjerie, het tuinhuis en het tolhuis. Ongeveer 1840 was dat alles klaar.

De Beauforts, die later eigenaar werden, konden het onderhoud niet langer betalen en in 1965 ging het eigendom over aan de Rijksgebouwendienst. In 1992 werd het gebouw verhuurd aan het cursuscentrum en vanaf die tijd werd er weer veel gedaan aan het in oude staat brengen van de buitenplaats.

Maar er blijft nog heel veel te doen. De spreekster sprak haar verontrusting uit over wat er verder van de plaats terecht zou komen. Het zou een ramp zijn als het gewoon een kantorencomplex zou worden, zei ze, strak kijkend naar de burgemeester op de eerste rij. Een leerzame lezing met humor gebracht die terecht door een dankbaar publiek met applaus werd beloond.

STAMREEKS GOTTMER

- I Joannes Henricus, geb. ca. 1746 te Vreden-Duitsland, landbouwer, overl. 14-11-1843 te Vreden, tr. (1) Anna Maria Catharina Gescher, tr. (2) Anna Sophia Hartman, geb. ca. 1760 te Vreden, overl. 8-7-1808 te Vreden
- II Bernard Georg, geb. 7-2-1794 te Vreden-Duitsland, schoenmaker, overl. 2-3-1847 te Alkmaar, tr. 1-9-1822 te Alkmaar Cornelia de Graaf, geb. 1795 op Texel
- III Cornelis Ferdinand, geb. 20-1-1828 te Alkmaar, schoenmaker, overl. 2-9-1894 te Alkmaar, tr. 25-6-1858 te Alkmaar Maria Wielis, geb. 31-12-1830 te Medemblik, overl. 7-10-1901 te Amsterdam
- IV Johannes Hendricus, geb. 28-10-1864 te Alkmaar, metselaar, aannemer, overl. 29-3-1941 te Haarlem, tr. (1) 26-5-1898 Geertruida Kroon, geb. te Alkmaar, huwelijk ontbonden, tr.(2) 30-4-1902 te Amsterdam Virginia Rosalia Hersman, geb. 21-12-1879 te Haarlemmermeer, overl. 7-7-1934 te Belfeld (L)
- V Johannes Hendricus, geb. 5-6-1902 te Amsterdam, uitgever, overl. 27-10-1974 te Utrecht, tr. 20-5-1930 te Haarlem Geertruida Maria Reina Saeys, geb. 8-10-1903 te Haarlem, overl. 4-4-1986 te Bilthoven

J.H. Valkenburg